

Postanowienie z dnia 15 lutego 2005 r.

II UZ 68/04

W sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych, brak jest podstaw do żądania uzupełnienia kasacji o złożenie oświadczenia wymaganego przez art. 89 § 3 k.p.c., jeżeli radca prawny reprezentuje osobę fizyczną będącą przedsiębiorcą.

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar (sprawozdawca), Sędziowie SN: Beata Gudowska, Zbigniew Myszkowski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 15 lutego 2005 r. sprawy z wniosku Iwony R., Magdaleny C. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w W. o ubezpieczenie społeczne, na skutek zażalenia wnioskodawczynie Iwony R. na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 września 2004 r. [...]

1. u c h y l i ł zaskarżone postanowienie,
2. zasądził od pozwanego na rzecz wnioskodawczynie Iwony R. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 22 września 2004 r. [...] Sąd Apelacyjny w Gdańsku odrzucił kasację wnioskodawczynie Iwony R. od wyroku tego Sądu z dnia 8 kwietnia 2004 r., w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w W. o ubezpieczenie społeczne, wobec złożenia przez pełnomocnika procesowego pełnomocnictwa niespełniającego wymogu określonego w art. 89 § 3 k.p.c., a następnie niezuzupełnienia powyższego braku kasacji w wyznaczonym przez Sąd terminie.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik wnioskodawczynie wniósł o jego uchylenie, wskazując, iż złożone wraz z kasacją pełnomocnictwo jest zgodne z art. 89 k.p.c., a zawarty w § 3 wymóg złożenia oświadczenia pełnomocnika, iż nie pozo-

staje on w stosunku pracy, nie ma zastosowania w stosunku do radcy prawnego reprezentującego przedsiębiorcę, będącego osobą fizyczną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne. Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego regulujące instytucję pełnomocnictwa nie pozwalają - jak podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 10 stycznia 1997 r., III CZP 116/96 (OSNC 1997 nr 2, poz. 13) - wyjaśnić statusu prawnego wymienionych w nich zawodowych pełnomocników. W tym zakresie niezbędne jest odwołanie się do przepisów ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1059 ze zm.). Przepis art. 4 ust. 1 tej ustawy stanowi, że wykonywanie zawodu radcy prawnego polega na świadczeniu pomocy prawnej podmiotom gospodarczym, jednostkom organizacyjnym oraz osobom fizycznym z wyłączeniem spraw rodzinnych opiekuńczych i karnych. Z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. Nr 121, poz. 770) pojęcie „podmiotu gospodarczego” zostało zastąpione pojęciem „przedsiębiorcy”. Definicję przedsiębiorcy zawierał art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 101, poz. 1178 ze zm.), a obecnie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2004 r. Nr 173, poz. 1807 ze zm.), zgodnie z którym przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2001 r., III CZP 37/01 (OSNC 2002 nr 2, poz. 20) zawarto tezę, iż „w sprawie gospodarczej radca prawny reprezentujący przedsiębiorcę, będącego osobą fizyczną, nie składa oświadczenia przewidzianego w art. 89 § 3 k.p.c.”.

Analogicznie kwestia ta przedstawia się w sprawie z zakresu ubezpieczenia społecznego, jeżeli radca prawny reprezentuje osobę fizyczną, będącą przedsiębiorcą. W tej sytuacji brak było podstaw do żądania uzupełnienia kasacji o oświadczenie wymagane w 89 § 3 k.p.c., jak i następnie wydania przez Sąd Apelacyjny postanowienia w przedmiocie odrzuceniu kasacji.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 386 § 1 w związku z art. 397 § 2 i art. 393¹⁸ § 1 i § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c., biorąc pod uwagę taryfowe wynagrodzenie radcy prawnego - § 11 ust. 2 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz.U. Nr 163, poz.1349 ze zm.

=====